



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **Mgr. J. K.**
bytem

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy,**
sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 4. 9. 2020, č. j. 2058/2020-160-SPR/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 16. 6. 2020, č. j. MHMP 920534/2020/Bar, o vině žalobce ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“) a uložení pokuty 1 5000,- Kč za porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 10. 1. 2020 řídil vozidlo, jehož technická prohlídka byla již neplatná (do 6. 1. 2020). Žalobce namítá nepřislušnost správního orgánu k projednání přestupku, jelikož přestupek měla projednat policie na místě příkazem. Policisté se o projednání přestupku ani nepokusili, přičemž

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

z úředního záznamu policie nevyplývá, že by žalobce se spácháním přestupku či udělením pokuty nesouhlasil. K prokázání toho žalobce navrhl výslech policistů, což žalovaný odmítl. Shodně žalovaný odmítl provést žalobcem navržené důkazy za účelem zjištění praxe policie při řešení skutkově shodných přestupků, přestože dle žalobce policisté absenci osvědčení o technické prohlídce po krátkou dobu řeší udělováním pokut v jednotkách stovek korun. Žalobce takové důkazy pro neveřejnou povahu řízení opatřit nemohl, neboť o jeho žádosti dle zákona o svobodném poskytování informací nebylo dosud pravomocně rozhodnuto. Dále žalobce namítl nedostatek materiální stránky přestupku, kterouž námitkou se žalovaný nezabýval. Nálepka na registrační značce vozidla neobsahuje přesné datum skončení platnosti osvědčení o technické prohlídce, leč toliko měsíc a rok. Žalobce se přesvědčil, že na této nálepce je perforován měsíc leden a rok 2020, tedy předpokládal, že osvědčení o technické prohlídce je v průběhu ledna platné. Lze přiznat drobnou nedbalost žalobce v tom, že se o konkrétním datu nepřesvědčil nahlédnutím do „velkého“ technického průkazu. Již 3. 1. 2020 (3 dny před koncem platnosti osvědčení o TK) se objednal v autoservisu na zajištění technické kontroly, a to právě na 10. 1. 2020 ve 14 : 30 hod., byl tak zadržen při přepravě vozidla k provedení technické kontroly. Tyto argumenty žalobce vyložil již zasahujícím policistům v přesvědčení, že právě oni jsou tím příslušným správním orgánem pro projednání předmětného přestupku. Dle žalobce je nezbytné uvážit i ekonomickou stránku věci. Pokud by žalobce věděl, že při převozu vozidla je osvědčení o technické prohlídce již 4 dny neplatné, musel by od převozu po vlastní ose upustit a zajistit odtah vozidla do autoservisu či na stanici technické kontroly prostřednictvím třetí osoby a za úplatu (3 500 - 6000 Kč). Vozidlo bylo poprvé uvedeno do provozu v lednu roku 2016, jednalo o vůbec první technickou prohlídku.

2. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, žalobce nesouhlasil se spácháním přestupku, proto nebylo možné využít institut příkazu na místě. K novému tvrzení žalobce, že kontroloval registrační značku a tedy i platnost technické prohlídky zde uvedené, žalovaný uvedl, žalobce měl díky veřejně dostupným aplikacím či údajům pojišťovny další možnosti zjistit datum platnosti technické prohlídky.
3. V replice žalobce namítl nicotnost rozhodnutí pro absenci kompetence žalovaného o přestupku rozhodnout. Duplicita věcné příslušnosti úřadu obce a policie rozhodnout o přestupku nevede ke kompetenční kolizi (§ 124 odst. 5 písm. k) a § 124 odst. 11 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích), jestliže policie má důvodné podezření o spáchání přestupku a zároveň byla příslušná k projednání přestupku (§ 73 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich).
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení významné skutečnosti.
5. Dne 10. 1. 2020 žalobce řídil vozidlo, jehož technická prohlídka byla již neplatná (do 6. 1. 2020). Dle úředního záznamu policista žalobci sdělil, že jeho přestupek bude oznámen příslušnému správnímu orgánu, s čímž žalobce souhlasil. Proti příkazu Magistrátu hl. m. Prahy podal žalobce blanketní odpor. Při jednání dne 16. 6. 2020 žalobce uvedl, že byl policií kontrolován 4 dny po skončení platnosti technické kontroly. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o spáchání přestupku s uložením pokuty ve výši 1 500,- Kč žalobce namítl porušení § 50 odst. 3 s. ř. z důvodu nezjištění okolností v jeho prospěch (proč nebyl řešen policií příkazem na místě, zda tím nevznikly nedůvodné rozdíly oproti obdobným případům a zda byl naplněn materiální znak přestupku).
6. V odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí odvolání žalovaný uvedl, že podmínkou pro uložení pokuty příkazem je : osobní přítomnost obviněného na místě, k projednání přestupku nepostačuje domluva, obviněný souhlasí se zjištěným skutkovým stavem,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

obviněný souhlasí s právní kvalifikací skutku, obviněný souhlasí s uložením pokuty a její výší, obviněný souhlasí s vydáním příkazového bloku. Dle žalovaného není zřejmé, zda byly splněny všechny uvedené podmínky, nicméně je diskutabilní splnění podmínky souhlasu se zjištěným stavem věci, neboť je z řízení patrné, že žalobce se spácháním přestupku nesouhlasí, resp. nesouhlasí s naplněním materiálního znaku přestupku. Pokud věc na místě projednána nebyla a byla oznámena správnímu orgánu I. stupně, tak ten se jí musí zabývat ve standardním správním řízení.

7. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích je řidič povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Podle § 37 odst. 1 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel, je silniční vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud provozovatel vozidla neprokáže jeho technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích způsobem stanoveným v § 40 a 41 tohoto zákona, jež upravují technickou prohlídku a měření emisí vozidla. Žalobce řídil vozidlo v době, kdy uplynula doba platnosti posledního osvědčení o technické způsobilosti, tudíž užil vozidlo nesplňující technické podmínky stanovené § 37 odst. 1 písm. c), § 40 a 41 zákona o podmínkách provozu vozidel a tím porušil § 5 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, na základě čehož se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích.
9. K námitce nicotnosti se soud ztotožňuje se žalovaným, že nesouhlas žalobce s právní, nikoli skutkovou, jak nesprávně uvedl žalovaný v odůvodnění rozhodnutí, kvalifikací skutku vylučuje projednání věci na místě příkazem vydaným policií. Pokud žalobce během správního řízení namítl, že nebyla dána materiální stránka přestupku, resp. že řídil vozidlo pouhé 4 dny po platnosti technické kontroly, nesouhlasil tím s právní kvalifikací skutku, tedy že spáchal přestupek a tak naplnil jeho formální i materiální znaky. Žalobce v odvolání tvrdil, že mu bylo policisty sděleno, že věc řešit nebudou a že ji oznámí správnímu orgánu. Žalobce tak zjevně reagoval na obsah úředního záznamu policie, ze kterého není zřejmé, zda žalobce svým postojem vytvořil podmínky pro vydání příkazu na místě či nikoli, tedy zda byl ztotožněn s hodnocením policisty o jeho vině a trestu za přestupek. Zároveň takto žalobce neuvedl v odporu proti příkazu vydaného správním orgánem, ani při jednání správního orgánu I. stupně. Naopak z protokolu o jednání dne 16. 6. 2020 vyplývá, že během správního řízení nesouhlasil s právním posouzením jeho jednání jako přestupku, jestliže akcentoval dobu protiprávního stavu. Postoj žalobce během správního řízení vede k příhodné žalovaného, že žalobce nesouhlasil s kvalifikací jeho protiprávního jednání a uložení pokuty, proto nebyly dány podmínky pro vydání příkazu na místě podle § 91 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Je sice zcela na žalobci, jakou obranu ve správním řízení zvolí, ale to neznamená, že správní orgán nebo soud bude rezignovat na pravidla logiky při hodnocení úkonů žalobce a dalších podkladů. Tvrzení žalobce, že na místě přestupku vědomě rezignoval na svou obranu z důvodu hospodárnosti (své i správního řízení) je v rozporu s dalším postupem žalobce – pasivita v řízení před správním orgánem I. stupně, aktivita teprve v odvolání a následné podání žaloby. Je právem žalobce být pasivní v určité etapě správního řízení a také podat žalobu, ale pokud

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

žalobce tvrdí, že na místě přestupku uznal vinu za přestupek a byl ochoten přijmout trest výhradně z důvodu hospodárnosti, potom nelze ignorovat jeho následné konání, které takový motiv a tím i tvrzený „smírný“ postoj popírá. Je proti pravidlům logiky, aby policisté namísto prostého vyplnění příkazového bloku pořizovali pro potřeby správního řízení fotografie vozidla žalobce a vyhotovili úřední záznam o násobném rozsáhlejším textu než jednoduché vyplnění příkazového bloku. Soud si troufá tvrdit, že zásada hospodárnosti bude policisty vnímána intenzivněji než účastníkem, který může doufat v prekluzi lhůty pro vyměření pokuty, kdy takové snaze žalobce odpovídá jeho požadavek v odvolacím řízení na zjištění správní praxe policistů v obdobných případech.

10. Nad rámec nosných důvodů rozsudku o nesplnění podmínek pro vydání příkazu na místě, neboť žalobce nesouhlasil s projednáním přestupku policií vydáním příkazu na místě, soud uvádí, že i v případě, že by žalobce při úkonu policie souhlasil s uložením pokuty příkazem na místě, následný postoj žalobce během správního řízení vyloučil možnost „vrácení“ věci policii k vydání příkazu na místě, neboť aktuální postoj žalobce vyloučil vydání příkazu pro jeho nesouhlas s právní kvalifikací jeho konání spočívajícím v řízení vozidla bez platné technické prohlídky. Návrat správního řízení do předchozí fáze řízení před policií je vyloučen také proto, že podstatou institutu příkazu na místě je urychlit řízení o přestupku, nikoli definovat pravomoc správního orgánu v daném okamžiku. I kdyby tak byly dány podmínky pro vydání příkazu na místě policií, nevydáním příkazu a postoupením věci je dána pravomoc orgánu obce s rozšířenou působností bez ohledu na případné předchozí vady spočívající v nevydání příkazu policií. Správní orgán I. stupně o přestupku žalobce rozhodl v souladu s § 124 odst. 5 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, námitka nicotnosti napadených správních rozhodnutí je proto nedůvodná. Úvahy žalobce mohou být relevantní pouze ve smyslu tvrzené praxe policie ohledně výše pokuty. Žalobce ve správním řízení nijak neosvědčil jinou rozhodovací praxi policie, požadavek na zjištění praxe teprve v odvolacím řízení soud považuje za snahu o dosažení prekluze řízení. Taktéž v soudním řízení žalobce nijak neosvědčil odlišnou praxi policie, přičemž doba soudního řízení mu umožnila dokončit jeho snahu získat potřebné údaje prostřednictvím zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Lze se důvodně domnívat, že oprávněný požadavek povinného subjektu na úhradu nákladů spojených s vyhledáváním požadované informace byl překážkou pro získání požadované informace.
11. Z výše uvedených důvodů bylo nadbytečné provádět výslech policistů a zjišťovat praxi policie při řešení shodných přestupků vydáním příkazu, jak navrhoval žalobce v odvolání, neboť postoj žalobce během správního řízení byl dostatečným důkazem o jeho stanovisku ke spáchanému přestupku a tedy i možnosti vydat příkaz na místě. Z téhož důvodu se soud nevypořádal s žalobní námitkou žalobce ohledně nesprávného výkladu diskreční pravomoci policie při vydání příkazu na místě. Lze pouze konstatovat, že výklad žalovaného je příliš formální a výklad žalobce popírá obsah institutu příkazu na místě, resp. obsah předpokladů pro jeho vydání.
12. Skutečnost, že přesný konec platnosti technické prohlídky není zřejmý ze štítku o technické prohlídce na registrační značce, nijak nezprošťuje řidiče z jeho povinnosti řídit vozidlo, které splňuje technické podmínky provozu vozidel. Bylo zcela na žalobci, aby dané údaje mu byly známy, zejména pokud tvrdí, že v daný den jel na stanici technické kontroly. Je vyloučeno, aby cestou na technickou prohlídku nevěděl o její platnosti, zejména pokud předpokladem technické prohlídky je předložení velkého technického průkazu, který obsahuje údaje o poslední prohlídce. Daný rozpor vede soud k závěru, že

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

tvrzení žalobce o objednání technické prohlídky je nepravdivé. Ostatně je překvapivé, že takto netvrdil již během řízení u správního orgánu I. stupně, případně že nenavrhл následně důkaz prokazující takové tvrzení, neboť technická prohlídka mohla být provedena pouze na předchozí objednání u STK, jak sám uvedl v žalobě. Závěr o nevěrohodnosti žalobce má vliv i na posouzení jeho námitky absence materiální stránky přestupku.

13. Lze žalobci přisvědčit, že velmi krátký odstup od platnosti technické prohlídky mohl mít vliv na posouzení materiální stránky přestupku, zejména pokud by bylo prokázáno, že žalobce byl v rozhodný dne objednán na STK a následně mu byla prodloužena platnost technické prohlídky. Dané však žalobce neprokázal. Oba účastníci shodně odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008 – 45, dle kterého *jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. Nelze tedy souhlasit s argumentem stěžovatele, že překročení nejvyšší povolené rychlosti, byť o jediný kilometr, naplňuje vždy a bez dalšího materiální znak přestupku. Dále soud uvedl, že správní orgány jsou povinny zkoumat vždy, když rozhodují, zda určité jednání je přestupkem či nikoliv, také otázku, jestli došlo k naplnění obou znaků přestupku, tj. znaku formálního i znaku materiálního (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004 - 48, dostupný na www.nssoud.cz). Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze, jak to naznačuje stěžovatel (a z opačného hlediska vlastně i žalobce), vyslovovat žádné paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti překročení nejvyšší povolené rychlosti o 2 km/h je natolik mizivá, že nedosahuje intenzity přestupku, zatímco u překročení nejvyšší povolené rychlosti o 10 km/h již tomu tak je. Opačný přístup ze strany správních orgánů či soudů by vedl k nahrazování role zákonodárce jejich rozhodovací činností, což by odporovalo principu dělby moci v demokratickém právním státě (viz čl. 2 odst. 1 Ústavy). Teprve poté, co je zjištěno naplnění materiálního znaku přestupku, může správní orgán dojít k závěru, že konkrétním jednáním obviněného byl spáchán přestupek. Pokud naopak správní orgán na základě zjištěného skutkového stavu dospěje k závěru, že z okolností případu je zřejmé, že jednáním osoby obviněné z přestupku, jež sice nese formální znaky skutkové podstaty přestupku, nedošlo k porušení ani k ohrožení právem chráněného zájmu, má povinnost (nikoliv pouze možnost) řízení zastavit podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích.*
14. Správní orgány se materiální stránkou přestupku zabývaly, správní orgán I. stupně uvedl, že vozidlo mohlo mít skrytou vadu a mohlo ohrožovat ostatní účastníky provozu, dále přihlédl ke třem zápisům v registru řidiče - žalobce. Žalovaný s odkazem na výše citovaný rozsudek NSS uvedl, že technická kontrola slouží k ověření, zda je vozidlo technicky v pořádku, proto nelze bez platné technické kontroly vozidlo považovat za technicky Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

způsobilé k provozu na pozemních komunikacích. Správní orgány s ohledem na zákonem chráněný zájem dospěly k závěru, že zákonem chráněný zájem – bezpečnost všech účastníků provozu je dán bez ohledu na dobu protiprávního stavu po platnosti technické prohlídky. S touto úvahou se soud neztotožňuje vzhledem k „fiktivní“ povaze doby platnosti technické prohlídky. Po dobu platnosti technické prohlídky se má za to, že vozidlo je způsobilé k provozu na pozemních komunikacích, není-li prokázán opak. Pokud má vozidlo závadu, která má vliv na jeho způsobilost k provozu na pozemních komunikacích, je nerozhodné, zda je technická prohlídka nadále platná, rozhodný je faktický stav vozidla (§ 37 zákona o podmínkách provozu vozidel). Doba platnosti technické prohlídky má regulativní funkci, nutí řidiče k pravidelné kontrole technického stavu vozidla a zároveň poskytuje určitou garanci bezpečí ostatním účastníkům provozu. Překročení závaznosti takové fikce řádného technického stavu vozidla o nepatrný časový úsek sice zakládá formální znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, avšak jelikož jde o fikci stavu vozidla navenek, nelze tvrdit, že jakékoliv, byť nepatrné, překročení doby platnosti bez dalšího zakládá materiální znak přestupku. Soud má za to, že překročení doby platnosti technické prohlídky o 4 dny může být *významnou okolností, která může vyloučit, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, v důsledku čehož nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek*. Velmi krátká doba porušení platnosti technické prohlídky však sama o sobě nebude způsobilá vyloučit naplnění materiální stránky přestupku. Pokud by žalobce prokázal, že před zjištěním policie o spáchání přestupku si zajistil termín technické prohlídky (zejména pokud by prokázal cestu na STK) a že platnost technické prohlídky mu byla prodloužena, potom by množina takových okolností vyloučila naplnění materiální stránky přestupku. Takto však žalobce neučinil, neprokázal předchozí objednání technické kontroly, ba naopak soud má za prokazané, že v tomto rozsahu netvrdil pravdu. Zároveň neprokázal, že dne 15. 1. 2020 byla prodloužena platnost technické prohlídky vozidla. V odvolání sice tvrdil prodloužení platnosti technické prohlídky a jako přílohu označil protokol o technické prohlídce, ale ve skutečnosti jej nepředložil a neučinil jej součástí odvolání, jak plyne z obsahu správního spisu, zejména doručenky odvolání podaného elektronicky. Dodatečné prodloužení platnosti technické prohlídky může mít vliv na výši sankce, avšak samo o sobě obvykle nevyvolá přítomnost materiální stránky přestupku.

15. Žalovaný se tak dopustil nezákonného postupu, pokud nesprávně popřel možnou liberační relevanci nepatrné doby protiprávního stavu (po platnosti technické prohlídky vozidla) a zcela pominul další žalobcem tvrzené okolnosti (cesta na STK v rozhodný den, následné prodloužení platnosti technické prohlídky). Soud přes uvedené vady zakládající nepřezkoumatelnost rozhodnutí nezrušil, neboť k vyloučení materiální stránky přestupku žalobce je nutná přítomnost všech tří okolností – nepatrná doba deliktního jednání, dodatečné odstranění protiprávního stavu a předchozí snaha minimalizovat dobu protiprávního stavu (předchozí objednání na technickou prohlídku), přitom nejméně poslední okolnost nebyla přítomna. Bylo by v rozporu s účelem soudního přezkumu dle s. ř. s., aby soud vracel věc žalovanému, který by rozhodl znovu se závazným názorem soudu, aniž by došlo ke změně rozhodnutí správního orgánu a aniž by žalobci byla v novém řízení poskytnuta nová procesní práva, jestliže s odstupem času je vyloučen relevantní důkaz o objednání technické prohlídky dne 6. 1. 2020, zejména pokud taková důkazní povinnost stíhala žalobce již ve skončeném správním řízení, který jinak byl v odvolacím řízení aktivní a hájil svá práva.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

16. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému nad rámec jeho činnosti náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 16. 9. 2022

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.